

Η Κρυμμένη Ιστορία του Σαράντα Εδαφίου - Αριθμός Τριάντα Ένα

Ιεζεκιήλ Αριθμός Δώδεκα

Jeff Pippenger
2026-09-20

Το προηγούμενο άρθρο ολοκληρώθηκε με την παράγραφο που ανέφερε: «Ο γάμος της συνθήκης του 313 αντιπροσωπεύει τον τελικό γάμο της συνθήκης της παπικής εξουσίας με τις Ηνωμένες Πολιτείες—τον εξέχοντα βασιλέα μεταξύ των δέκα βασιλέων του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκάλυψης· μια εξουσία με δύο κέρατα, η οποία προτυπώνεται από την εξουσία με δύο κέρατα της Γαλλίας. Η ιστορία που άρχισε με τον Κλόβι το 496 και κατέληξε τελικά στο διάταγμα του Ιουστινιανού το 533 και στην ενθρόνιση του παπισμού το 538, αντιπροσωπεύει την ιστορία από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής.»

Ο Ronald Reagan προτυπώθηκε από τον Κλόβις το 496 και ο Donald Trump προτυπώνεται από τον Ιουστινιανό το 533. Το διάταγμα του Ιουστινιανού εκδόθηκε πέντε έτη πριν από την άνοδο του παπισμού στον θρόνο το 538, και το Διάταγμα των Μεδιολάνων εκδόθηκε οκτώ έτη πριν από τον πρώτο νόμο περί Κυριακής του 321. Τόσο το διάταγμα όσο και το έδικο ευθυγραμμίζονται ως το ορόσημο που προηγείται του νόμου περί Κυριακής.

Ρήγκαν

Το 1870, ιταλικά στρατεύματα κατέλαβαν τη Ρώμη (20 Σεπτεμβρίου 1870). Τα Παπικά Κράτη έπαυσαν να υφίστανται ως εδαφικό κράτος, και ο Πάπας Πίος Θ΄ έγινε «ο φυλακισμένος στο Βατικανό». Εφόσον δεν απέμενε πλέον παπική επικράτεια αναγνωρισμένη ως κυρίαρχο κράτος, οι Ηνωμένες Πολιτείες (όπως και πολλές άλλες χώρες) δεν διατηρούσαν πλέον επίσημες διπλωματικές σχέσεις με τον Πάπα ως κοσμικό άρχοντα. Τον Οκτώβριο του 1951, ο Πρόεδρος Harry S. Truman όρισε τον Στρατηγό Mark W. Clark ως Πρέσβη των Η.Π.Α. στο Βατικανό. Ισχυρή αντίδραση εκδηλώθηκε σύντομα από πολλές Προτεσταντικές εκκλησίες και οργανώσεις, οι οποίες υποστήριζαν ότι ο διορισμός παραβίαζε τον διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους. Τον Ιανουάριο του 1952, ο Στρατηγός Clark απέσυρε το όνομά του.

Στις 10 Ιανουαρίου 1984, ο Πρόεδρος Ronald Reagan και ο Πάπας Ιωάννης Παύλος Β΄ συμφώνησαν επισήμως να εγκαθιδρύσουν πλήρεις διπλωματικές σχέσεις μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Αγίας Έδρας. Στις 9 Απριλίου 1984, ο William A. Wilson (ο οποίος ήδη υπηρετούσε ως προσωπικός αντιπρόσωπος του Reagan) επέδωσε τα διαπιστευτήριά του και έγινε ο πρώτος Πρέσβης των ΗΠΑ στην Αγία Έδρα.

Μέσα στα τριάντα τρία έτη από το 1951 έως το 1984, η αντίσταση του Προτεσταντισμού εναντίον του Καθολικισμού διαλύθηκε. Οι «βραχίονες» που στάθηκαν υπέρ του παπισμού το 496 με τον Κλόβι ενσαρκώνουν τυπολογικώς τον Ρήγκαν το 1984 και έπειτα έως το 1989. Ο Κλόβι αντιπροσώπευε την απομάκρυνση της θρησκείας (του παγανισμού) που εμποδίζει τον παπισμό να

ανυψωθεί εκ νέου στην εξουσία, και έως το 1984 η αντίσταση του Προτεσταντισμού στην άνοδο του παπισμού είχε αφαιρεθεί. Το «καθημερινό» (ο παγανισμός) είχε αφαιρεθεί, και ο Παύλος περιγράφει αυτή την απομάκρυνση της αντίστασης του παγανισμού προς τον παπισμό ως «αποστασία».

Η συμβολική εκκλησία του συμβιβασμού, η οποία εκπροσωπείται από τον Μέγα Κωνσταντίνο, και η ιστορία από το 313 έως το 538, αντιπροσώπευαν μια περίοδο κατά την οποία μια εκκλησία συμβιβάστηκε και εξέπεσε. Η θρησκεία που εκπροσωπείται από το «508», η οποία προηγουμένως είχε αναχαιτίσει τις προελάσεις της παπικής εξουσίας, προεικόνιζε την αποστασία των Προτεσταντών στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Reagan εκπροσωπείτο από τον Clovis. Το 496 ο Clovis έδωσε τη «δύναμή» του στον παπισμό, προεικονίζοντας έτσι την «ανίερη συμμαχία» που πραγματοποιήθηκε κατά τα έτη του Reagan. Ο Clovis επίσης εκπροσωπούσε την αφαίρεση του «καθημερινού» το 508. Το 508 προεικόνιζε το 1984.

«Αυτός ο συμβιβασμός μεταξύ παγανισμού και Χριστιανισμού είχε ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη του “άνθρώπου της αμαρτίας”, ο οποίος είχε προειπωθεί στην προφητεία ότι θα εναντιωνόταν στον Θεό και θα υψωνόταν υπεράνω Αυτού. Εκείνο το γιγάντιο σύστημα ψευδούς θρησκείας είναι αριστούργημα της δύναμης του Σατανά — μνημείο των προσπαθειών του να καθίσει επάνω στον θρόνο, ώστε να κυβερνήσει τη γη σύμφωνα με το θέλημά του.» The Great Controversy, 50.

Ο Ρήγκαν χαρακτήρισε περίφημα τη Σοβιετική Ένωση «αυτοκρατορία του κακού» σε ομιλία του το 1983 και θεωρούσε τον άθεο κομμουνισμό βαθιά ηθική και πνευματική απειλή. Ο ίδιος και ο Ιωάννης Παύλος Β΄ διαμόρφωσαν στενή προσωπική και πολιτική σύμπραξη εναντίον του σοβιετικού κομμουνισμού. Αμφότεροι έβλεπαν τον αγώνα με ηθικούς και ακόμη και προνοιακούς όρους: ο Ρήγκαν μιλούσε κατ' ιδίαν για ένα «Θείο Σχέδιο» με σκοπό την κατάρρευση του κομμουνισμού. Ο Ρήγκαν έτρεφε ενδιαφέρον για τις εμφανίσεις της Φάτιμα (την προειδοποίηση ότι «η Ρωσία θα διασπείρει τα σφάλματά της»), και οι δύο ηγέτες συζήτησαν την κοινή τους πεποίθηση ότι ο Θεός είχε διαφυλάξει τη ζωή τους (αμφότεροι επέζησαν από απόπειρες δολοφονίας το 1981) για έναν σκοπό συνδεδεμένο με την ήττα του κομμουνισμού.

Οι Μαθητές του Χριστού

Ο Ρήγκαν ανατράφηκε στο δόγμα των Disciples of Christ, του οποίου οι ιδρυτικοί πατέρες δίδασκαν ευθέως ότι ο πάπας του Καθολικισμού ήταν ο αντίχριστος. Ο Αλέξανδρος Κάμπελ, ο επιφανέστερος πρώιμος ηγέτης της εκκλησίας των Disciples of Christ, ταύτιζε επανειλημμένως το παπικό αξίωμα με τον αντίχριστο. Σε συζητήσεις και συγγράμματα, υποστήριζε ότι το μικρόν κέρας του Δανιήλ 7, το θηρίον της Αποκαλύψεως 13 και ο άνθρωπος της αμαρτίας του 2 Θεσσαλονικείς 2 παρέπεμπαν όλα στους πάπες της Ρώμης. Χρησιμοποιούσε αυτές τις ταυτίσεις σε δημόσιες αντιπαραθέσεις (συμπεριλαμβανομένης εκείνης με τον Καθολικό Επίσκοπο John B. Purcell το 1837). Ο Barton W. Stone αναφερόταν στην κυβέρνηση του Πάπα ως τον αληθινό αντίχριστο και τον «άνθρωπο της αμαρτίας». Ο Walter Scott (ένας ακόμη πρώιμος ευαγγελιστής του κινήματος) έγραψε ότι ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο Πάπας της Ρώμης, θα ανερχόταν στην Χριστιανική εκκλησία και θα εξυψωνόταν υπεράνω του Θεού.

Η μητέρα του Reagan, Nelle, ήταν ευσεβές μέλος του δόγματος των Disciples of Christ και υπήρξε η κύρια θρησκευτική επιρροή κατά την παιδική του ηλικία. Ο Reagan βαπτίσθηκε στην εκκλησία των Disciples of Christ στο Dixon του Illinois, σε ηλικία 11 ετών, και ήταν ενεργό μέλος εκεί κατά την εφηβική του ηλικία (περιλαμβανομένης και της διδασκαλίας στο κατηχητικό της Κυριακής). Φοίτησε στο Eureka College, το οποίο ήταν συνδεδεμένο με τους Disciples of Christ.

«Εκείνοι που συγχέονται στην κατανόηση του λόγου, που αδυνατούν να διακρίνουν τη σημασία του αντιχρίστου, ασφαλώς θα τοποθετηθούν στο πλευρό του αντιχρίστου. Δεν υπάρχει τώρα καιρός για να αφομοιωθούμε με τον κόσμο.» Kress Collection, 105.

Ο Ρήγκαν προτυπωνόταν από τον Χλωδοβίκο και επίσης από τον συμβιβασμό του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ο Ρήγκαν ήταν επίσης ο πρώτος από τους τελευταίους οκτώ προέδρους από τον καιρό του τέλους το 1989. Ως ο πρώτος από τους τελευταίους οκτώ προέδρους, προτυπώνει τον Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος, όπως και ο Ρήγκαν, είναι βαθύτατα συγκεχυμένος ως προς τους αληθινούς σκοπούς του παπισμού και ως προς το ποιος είναι ο παπισμός.

Δύνανται δύο να περιπατώσιν ομού, εάν δεν είναι σύμφωνοι; Αμώς 3:3.

Ο έκτος και τελευταίος γάμος συνθήκης στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ λαμβάνει χώρα στην ιστορία που αρχίζει κατά τον καιρό του τέλους το 1989 και ολοκληρώνεται στην ιστορία του Donald Trump.

«Στα κινήματα που βρίσκονται τώρα σε εξέλιξη στις Ηνωμένες Πολιτείες, για να εξασφαλιστεί για τους θεσμούς και τις πρακτικές της εκκλησίας η υποστήριξη του κράτους, οι Προτεστάντες ακολουθούν τα βήματα των παπιστών. Και ακόμη περισσότερο, ανοίγουν την πόρτα ώστε ο Παπισμός να ανακτήσει στην Προτεστάντική Αμερική την υπεροχή την οποία έχει χάσει στον Παλαιό Κόσμο». The Great Controversy, 573.

Η συμμαχία γάμου του 313 και το Διάταγμα των Μεδιολάνων ευθυγραμμίζονται με την ιστορία του 533, και το διάταγμα του Ιουστινιανού το 533 θα εφαρμοσθεί εκ νέου από μία διοίκηση που ομολογεί ότι είναι χριστιανική, η οποία δεν αντιλαμβάνεται πλέον ότι το να προσδιορίζει κανείς την παπική εξουσία ως χριστιανικό θεσμό είναι, στην καλύτερη περίπτωση, οξύμωρο σχήμα, και, στη χειρότερη, θανατηφόρα πλάνη.

Εκκλησία και Κράτος

Το 457 π.Χ., το τρίτο διάταγμα του Αρταξέρξη αποκατέστησε την εθνική κυριαρχία τόσο στην πολιτική όσο και στη θρησκευτική εξουσία.

Καὶ συ, Ἐσδρα, κατὰ τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ σου, ἥτις εἶναι ἐν τῇ χειρὶ σου, κατὰστησον ἄρχοντας καὶ κριτάς, οἵτινες νὰ κρίνωσι πάντα τὸν λαὸν τὸν πέραν τοῦ ποταμοῦ, πάντας τοὺς γινώσκοντας τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ σου· καὶ διδάσκετε τοὺς μὴ γνωρίζοντας αὐτούς. Καὶ ὅστις δὲν θέλει πράξει τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ σου καὶ τὸν νόμον τοῦ βασιλέως, ἅς ἐκτελεσθῇ ταχέως κρίσις ἐπ’ αὐτόν, εἴτε εἰς θάνατον, εἴτε εἰς ἐξορίαν, εἴτε εἰς δήμευσιν ὑπαρχόντων, εἴτε εἰς φυλάκισιν. Ἐσδρας 7:25, 26.

Το τρίτο διάταγμα παρείχε εξουσία για την εκτέλεση κρίσεως και τιμωρίας τόσο για τους νόμους του Θεού όσο και για τους νόμους του βασιλέως. Το διάταγμα εκείνο σηματοδότησε την αρχή της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, η οποία ολοκληρώθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν ο Χριστός ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του. Επίσης, σηματοδότησε την αρχή μιας προφητείας διακοσίων πενήντα ετών, η οποία έληξε το 207 π.Χ., στην ιστορία που εκτυλίσσεται μεταξύ των μαχών της Ραφίας το 217 π.Χ. και του Πανίου το 200 π.Χ. Η αποκατάσταση τόσο της πολιτικής όσο και της θρησκευτικής κυριαρχίας το 457 π.Χ. προσδιορίζει ένα διττό άλφα, το οποίο βρίσκεται δύο ωμέγα εκπληρώσεις. Αμφότερες οι ωμέγα εκπληρώσεις αντιπροσωπεύουν μία κλειστή θύρα· η μία για το Προτεσταντικό κέρασ και η άλλη για το Ρεπουμπλικανικό κέρασ.

Η πρώτη προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών παρίστανε τους νόμους του Θεού, και η προφητεία των διακοσίων πενήντα ετών παρίστανε τους νόμους του βασιλέως. Οι δύο προφητείες προσδιορίζουν το κέρασ του Προτεσταντισμού και το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμού επάνω στο θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Το Ρεπουμπλικανικό κέρασ του θηρίου της γης τοποθετείται στο μέσον των εδαφίων ένδεκα έως δεκαέξι του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ. Η δεκαεπταετής περίοδος μεταξύ της Ραφίας και του Πανίου τέμνεται από ένα κέρασ της διττής προφητείας του τρίτου διατάγματος το 457 π.Χ. Η δίπτυχη προφητεία προσδιορίζει τόσο την κρίση του τελικού λαού της διαθήκης όσο και την κρίση του έθνους όπου ο λαός εκείνος της διαθήκης βρίσκεται τις ρίζες του.

Και είπε προς τον Άβραμ, Γνώριζε μετά βεβαιότητα ότι το σπέρμα σου θα είναι ξένο σε γη που δεν θα είναι δική τους, και θα υπηρετήσουν αυτούς· και εκείνοι θα τους καταθλίψουν τετρακόσια έτη· αλλά και το έθνος εκείνο, το οποίο θα υπηρετήσουν, εγώ θα κρίνω· και έπειτα θα εξέλθουν με μεγάλη περιουσία. Γένεσις 15:13, 14.

Στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ, η 22α Οκτωβρίου 1844 προτυπώνεται από την 22α Οκτωβρίου 573 π.Χ. Η μία ημερομηνία προσδιορίζει την έναρξη της ανακριτικής κρίσεως και η άλλη προσδιορίζει το σάλπισμα της σάλπιγγας του Ιωβηλαίου τόσο στην αρχή όσο και στο τέλος της διαδικασίας της κρίσεως. Και οι δύο ημερομηνίες συμπίπτουν, και αμφότερες υποδηλώνουν κεκλεισμένη θύρα. Το 1844 αντιπροσωπεύει το κλείσιμο της θύρας των Αγίων, καθώς ο Χριστός εισήλθε στα Άγια των Αγίων. Το 573 π.Χ. προσδιορίζει το τέλος της ανθρώπινης δοκιμασίας, όταν οι δούλοι της αμαρτίας που έχουν λυτρωθεί λαμβάνουν την ελευθερία τους και μια νέα γη για να κατοικήσουν σε αυτήν.

Και εάν δεν εξαγορασθεί εντός αυτών των ετών, τότε θέλει εξέλθει κατά το έτος του ιωβηλαίου, αυτός και τα τέκνα αυτού μετ' αυτού. Διότι εις εμέ οι υιοί Ισραήλ είναι δούλοι· δούλοι μου είναι, τους οποίους εξήγαγον εκ γης Αιγύπτου· εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας. Λευιτικόν 25:54, 55.

Και οι δύο 22ες Οκτωβρίου αντιπροσωπεύουν την κλειστή θύρα του επικείμενου κυριακάτικου νόμου. Η περίοδος δοκιμασίας που δόθηκε στον Αντβεντισμό άρχισε το 1844 και λήγει με τον επικείμενο κυριακάτικο νόμο, και η περίοδος δοκιμασίας που δόθηκε επίσης στις Ηνωμένες Πολιτείες λήγει με τον επικείμενο κυριακάτικο νόμο. Και οι δύο λήξεις ευθυγραμμίζονται με τους δύο μάρτυρες της 22ας Οκτωβρίου, των 2.300 ετών και των διακοσίων πενήντα ετών.

Τα διακόσια πενήντα έτη που καταλήγουν στην ιστορία μεταξύ της Ραφίας και του Πανίου διαιρούν την περίοδο των δύο μαχών σε δύο συμβολικούς αριθμούς, οι οποίοι από κοινού φέρουν τη δική τους ιδιαίτερη σημασία. Δέκα έτη μετά τη Ραφία, που σημαίνει μεθόριος τόπος, και επτά έτη πριν από το Πάνιο, το οποίο ήταν μάχη που διεξήχθη σε πεδιάδα και κατέληξε σε πολιορκία. Το δέκα και το επτά, ως σύμβολα, προσδιορίζουν τη δύναμη του δράκοντος βάσει πολλών μαρτύρων. Το 207 π.Χ. τοποθετεί τον Trump, το σύμβολο του θηρίου της γης, μεταξύ του εδαφίου ένδεκα και του εδαφίου δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα, προφητικώς προετοιμαζόμενο να λαλήσει ως δράκων, όπως παρίσταται από τον συνδυασμό του αριθμού δέκα και του αριθμού επτά.

Το δεκαεπτά είναι επίσης συμβολικό, και επεκτείνει την ιστορία από τη Ραφία έως το Πάνιον, πέρα από το Πάνιον και επίσης πριν από τη Ραφία. Ο Πτολεμαίος Δ΄ Φιλοπάτωρ βασίλευσε ως βασιλιάς της Πτολεμαϊκής Αιγύπτου από το 221 π.Χ. έως το 204 π.Χ., και νίκησε τον Αντίοχο τον Μέγα στη Ραφία το 217 π.Χ. Ο Πτολεμαίος άρχισε να βασιλεύει πριν από τη Ραφία, και βασίλευσε επί «δεκαεπτά» έτη. Ο αριθμός δεκαεπτά αντιπροσωπεύει μια ιστορική περίοδο η οποία αρχίζει πριν από τη Ραφία και εκτείνεται πέρα από τη μάχη του Πανίου και την πολιορκία της Σιδώνας έως το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας, όπως αυτό παριστάνεται από το έτος 330. Η προφητεία των διακοσίων πενήντα ετών για την περίοδο της εκκλησίας της Σμύρνης άρχισε το 64 και έληξε με το Διάταγμα των Μεδιολάνων και τη συνθήκη γάμου του 313.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος αντιπροσωπεύει την ιστορία της εκκλησίας της Περγάμου, και η ιστορία αυτή άρχισε το 313 και έληξε το 538. Τα πρώτα «δεκαεπτά» έτη μετά τη λήξη της προφητείας των διακοσίων πενήντα ετών, το 313, περιλαμβάνουν τρία ορόσημα. Το 313 εκδόθηκε το Διάταγμα των Μεδιολάνων, το 321 θεσπίστηκε ο πρώτος νόμος περί Κυριακής, και η διαίρεση της αυτοκρατορίας σηματοδοτείται στο 330. Το 330 αντιπροσωπεύει τον τελικό νόμο περί Κυριακής, ο οποίος σηματοδοτεί το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας. Ο αριθμός δεκαεπτά, επομένως, αρχίζει πριν από τη Ραφία και τελειώνει πολύ μετά τη στρατιωτική εκστρατεία του Πανείου και της Σιδώνας. Το εδάφιο δεκαέξι στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον νόμο περί Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η προφητεία της Σμύρνης προσδιορίζει το σημείο της πολιορκίας, το οποίο αποτελεί την ίδια την καρδιά του προειδοποιητικού αγγέλματος του Ιεζεκιήλ. Το ορόσημο που προηγείται του νόμου της Κυριακής, όπως παριστάνεται από τις δύο απεικονίσεις της καταστροφής της Ιερουσαλήμ, είναι η πολιορκία, αλλά είναι επίσης και το Διάταγμα των Μεδιολάνων, το οποίο σηματοδοτεί την έναρξη του σχηματισμού της εικόνας του θηρίου.

Κατά την πολιορκία θα λάβει χώρα μια πομπή γάμου συνθήκης. Αποτελεί ένα φράκταλ της γαμήλιας πομπής που άρχισε με τον Reagan, όπως προτυπώθηκε από τον Clovis το 496, αλλά η τελική πομπή προς τον γάμο αρχίζει κατά την πολιορκία, ευθυγραμμιζόμενη με το διάταγμα του Ιουστινιανού του 533 και με το Διάταγμα των Μεδιολάνων του 313. Και τα δύο ορόσημα προηγούνται του νόμου της Κυριακής. Το 313 προηγήθηκε του πρώτου νόμου της Κυριακής το 321, και το διάταγμα του 533 προηγήθηκε του νόμου της Κυριακής κατά την τρίτη Σύνοδο της Ορλεάνης το 538. Κάποιο είδος νομοθεσίας θα εκπληρώσει τα προφητικά χαρακτηριστικά τόσο του διατάγματος του Ιουστινιανού όσο και του Διατάγματος των Μεδιολάνων, ενώ κάποιο είδος συμβολικού γάμου συνθήκης θα τεθεί σε ισχύ.

Όταν εκδοθεί εκείνο το διάταγμα, είναι πλέον πολύ αργά για να ετοιμαστεί κανείς, διότι η θύρα της δοκιμασίας έχει κλείσει για το προτεσταντικό κέρασ, τόσο βέβαια όσο έκλεισε κατά το πρώτο Πάσχα στην Αίγυπτο. Έπειτα από αυτό, ο νόμος της Κυριακής, το επόμενο ορόσημο, καταδεικνύει όχι απλώς ότι η εικόνα του θηρίου έχει πλέον πλήρως διαμορφωθεί, αλλά και την επιβολή του χαράγματος του θηρίου. Ο νόμος της Κυριακής σηματοδοτεί το τέλος της δοκιμασίας για το Ρεπουμπλικανικό κέρασ, το θηρίο της γης της Αποκάλυψης δεκατρία, τόσο βέβαια όσο ο Φαραώ και το στράτευμά του πέθαναν στην Ερυθρά Θάλασσα μετά το Πάσχα.

Τα διακόσια πενήντα έτη που ολοκληρώνονται το 207 π.Χ. ταυτοποιούν τον Donald Trump, όπως αντιπροσωπεύεται από τον Αντίοχο τον Μέγα, ο οποίος προετοιμάζεται για την επερχόμενη εκστρατεία που αρχίζει στην πεδιάδα του Πανείου και καταλήγει με την πολιορκία της Σιδώνας. Μετά τη Μάχη του Πανείου, ο πτολεμαϊκός διοικητής Σκόπας ο Αιτωλός κατέφυγε με περίπου 10.000 επιζώντες στρατιώτες στην πόλη της Σιδώνας. Ο Αντίοχος τον καταδίωξε και πολιορκήσε τη Σιδώνα. Η πτολεμαϊκή κυβέρνηση στην Αλεξάνδρεια απέστειλε δύναμη ενισχύσεως, αλλά αυτή απέτυχε. Αντιμέτωπος με λιμό, ο Σκόπας παρέδωσε την πόλη. Ο Αντίοχος επέτρεψε στον Σκόπα να αποχωρήσει· ο Σκόπας αργότερα επέστρεψε στην Αίγυπτο, όπου τελικώς εκτελέσθηκε με κατηγορίες προδοσίας και υπεξαίρεσεως. Η πολιορκία της Σιδώνας ολοκλήρωσε την κατάκτηση της Κοίλης Συρίας από τον Αντίοχο μετά το Πάνειο.

Η αδελφή White προσδιορίζει το βιβλίο του Uriah Smith, Daniel and the Revelation, ως «το βοηθητικό χέρι του Θεού». Ο Smith προσδιορίζει τη διττή εκστρατεία του Αντιόχου στο υπόμνημά του επί των εδαφίων δεκατέσσερα και δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα.

Η ανατροφή του νεαρού βασιλέως της Αιγύπτου ἐνεπιστεύθη ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου εἰς τὸν Μ. Αἰμίλιον Λέπιδον, ὅστις διώρισε τὸν Ἀριστομένην, παλαιὸν καὶ ἔμπειρον ὑπουργὸν ἐκείνης τῆς αὐλῆς, κηδεμόνα αὐτοῦ. Ἡ πρώτη αὐτοῦ πράξις ἦτο νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀπειλουμένης εἰσβολῆς τῶν δύο συμμαχισάντων βασιλέων, Φιλίππου καὶ Ἀντιόχου.

Πρὸς τοῦτο τὸν σκοπὸν ἀπέστειλε τὸν Σκόπαν, ἐπιφανῆ στρατηγὸ τῆς Αἰτωλίας, ὅστις τότε ὑπηρετεῖ τοὺς Αἰγυπτίους, εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἵνα στρατολογήσῃ ἐνισχύσεις διὰ τὸν στρατόν. Ἀφοῦ δὲ συνεκρότησε στρατόν, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Κοίλην Συρίαν (ἐπεὶδὴ ὁ Ἀντίοχος ἦτο ἀπασχολημένος εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ Ἀττάλου ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ), καὶ ὑπέταξεν ὅλην τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Αἰγύπτου.

«Ἐτσι τα πράγματα οδηγήθηκαν σε μια κατάσταση κατάλληλη για την εκπλήρωση του εδαφίου που βρίσκεται ενώπιόν μας. Διότι ο Αντίοχος, παύοντας τον πόλεμό του με τον Ἀτταλο κατόπιν επιταγῆς των Ρωμαίων, ἔλαβε χωρίς καθυστέρηση μέτρα για την ανάκτηση της Παλαιστίνης και της Κοίλης Συρίας από τα χέρια των Αιγυπτίων. Ο Σκόπας στάλθηκε για να του αντιταχθεί. Κοντά στις πηγές του Ιορδάνη, οι δύο στρατοί συναντήθηκαν. [Πάνειο] Ο Σκόπας ηττήθηκε, καταδιώχθηκε ἕως τη Σιδώνα, και εκεί πολιορκήθηκε στενά. Τρεις από τους ικανότερους στρατηγούς της Αιγύπτου, με τις εκλεκτότερες δυνάμεις τους, στάλθηκαν για να λύσουν την πολιορκία, αλλά χωρίς επιτυχία. Τελικά ο Σκόπας, αντικρίζοντας, στο αποσκελετωμένο και άπιαστο φάσμα της πείνας, ἕναν εχθρό με τον οποίο αδυνατούσε να αναμετρηθεί, εξαναγκάστηκε να παραδοθεί με τους ατιμωτικούς ὅρους της διατήρησης μόνον

της ζωής· κατόπιν τούτου, αυτός και οι δέκα χιλιάδες άνδρες του αφέθηκαν να αναχωρήσουν, απογυμνωμένοι και γυμνοί. Εδώ ήταν η κατάληψη των πλέον οχυρωμένων πόλεων από τον βασιλιά του βορρά· διότι η Σιδώνα ήταν, τόσο ως προς τη θέση της όσο και ως προς τα οχυρώματά της, μία από τις ισχυρότερες πόλεις εκείνων των καιρών. Εδώ ήταν η αποτυχία των όπλων του νότου να αντισταθούν, και επίσης η αποτυχία του λαού που ο βασιλιάς του νότου είχε εκλέξει· δηλαδή, του Σκόπα και των Αιτωλικών δυνάμεών του». Daniel and the Revelation, 257, 258.

Τα διακόσια πενήντα έτη που ολοκληρώνονται το 207 π.Χ. προσδιορίζουν τον Donald Trump. Η προφητεία των διακοσίων πενήντα ετών που λήγει στο 313, με τον συμβατικό γάμο Ανατολής και Δύσεως και το Διάταγμα των Μεδιολάνων, προσδιορίζει τον σχηματισμό της εικόνας του θηρίου στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η εκκλησία της Περγάμου, η οποία άρχισε το 313, αντιπροσωπεύει την ιστορία κατά την οποία ο Χριστιανισμός εξέπεσε μέσω συμβιβασμού με τη θρησκεία του παγανισμού, πριν από την ανάληψη του θρόνου από την παπική εξουσία. Η Πέργαμος και το έτος 313 προτυπώνουν τον συμβιβασμό που αναπαρίσταται από τον σχηματισμό της εικόνας του θηρίου στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αντιπροσωπεύει τον συμβιβασμό του Χριστιανισμού και της παπικής Ρώμης, διότι η θρησκεία του Καθολικισμού δεν είναι τίποτε περισσότερο ή λιγότερο από παγανισμό μεταμφιεσμένο ως χριστιανικός θεσμός. Η προφητεία των διακοσίων πενήντα ετών που άρχισε το 1776 και λήγει φέτος αναφέρεται επίσης στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έτσι, και οι τρεις προφητείες των διακοσίων πενήντα ετών πραγματεύονται κάποια προφητική πτυχή του θηρίου της γης της Αποκαλύψεως δεκατρία, και όλες οι τρεις λήγουν εντός των προφητικών γραμμών που αναπαρίστανται από τον αριθμό δεκαεπτά.

Ο νόμος της Κυριακής είναι όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες ομιλούν ως δράκων, και η ομιλία ενός έθνους είναι η ενέργεια των νομοθετικών και δικαστικών αρχών του.

«Η “ομιλία” του έθνους είναι η ενέργεια των νομοθετικών και δικαστικών του αρχών.» The Great Controversy, 442.

Ο Τραμπ δεν είναι ούτε δικαστική ούτε νομοθετική αρχή, επομένως ο επικείμενος νόμος της Κυριακής θεσπίζεται από το Κογκρέσο. Εντούτοις, κάθε ενέργεια που παρέχει υποστήριξη στην παπική εξουσία προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής. Το διάταγμα του 533 και το έδικο του 313 προσδιορίζουν την αρχή της περιόδου κατά την οποία σχηματίζεται η εικόνα του θηρίου. Το συμπέρασμα είναι ο επικείμενος νόμος της Κυριακής, και ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος με την αρχή· έτσι, η ενέργεια του Τραμπ μέσω εκτελεστικού διατάγματος, η οποία θα παρείχε οποιαδήποτε «παραχώρηση» στον αντίχριστο της προφητείας της Βίβλου, θα αντιπροσώπευε το άλφα του κινήματος που τελειώνει μόνο στο ωμέγα, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες «θα αποκηρύξουν τόσο τις αρχές της διακυβέρνησής τους ώστε να θεσπίσουν νόμο της Κυριακής».

«Πολλοί υπάρχουν, ακόμη και μεταξύ εκείνων που συμμετέχουν σε αυτό το κίνημα για την επιβολή της Κυριακής, οι οποίοι είναι τυφλωμένοι ως προς τα αποτελέσματα που θα ακολουθήσουν αυτή την ενέργεια. Δεν βλέπουν ότι στρέφονται ευθέως κατά της θρησκευτικής ελευθερίας. Πολλοί υπάρχουν που ουδέποτε κατανόησαν τις αξιώσεις του βιβλικού Σαββάτου και το ψευδές θεμέλιο επάνω στο οποίο στηρίζεται ο θεσμός της Κυριακής. Κάθε κίνηση υπέρ της θρησκευτικής νομοθεσίας είναι στην πραγματικότητα πράξη παραχωρήσεως προς τον

παπισμό, ο οποίος επί τόσους αιώνες πολεμά αδιάκοπα την ελευθερία της συνειδήσεως. Η τήρηση της Κυριακής οφείλει την ύπαρξή της ως δήθεν χριστιανικός θεσμός στο “μυστήριο της ανομίας.” και η επιβολή της θα αποτελέσει ουσιαστική αναγνώριση των αρχών που είναι ο ίδιος ο ακρογωνιαίος λίθος του Ρωμαιοκαθολικισμού. Όταν το έθνος μας αποκηρύξει κατ’ αυτόν τον τρόπο τις αρχές της διακυβερνήσεώς του, ώστε να θεσπίσει νόμο περί Κυριακής, ο Προτεσταντισμός, με αυτή την πράξη, θα ενώσει τα χέρια με τον παπισμό· δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά η παροχή ζωής στην τυραννία, η οποία επί μακρόν παρακολουθεί με άγρυπνη επιθυμία την ευκαιρία να εκτιναχθεί και πάλι σε ενεργό δεσποτισμό.» Testimonies, volume 5, 711.

Κάθε «κίνημα υπέρ θρησκευτικής νομοθεσίας είναι στην πραγματικότητα πράξη παραχώρησης προς τον παπισμό», και αυτά τα κινήματα λαμβάνουν χώρα εν όψει του επικείμενου νόμου της Κυριακής.

«Το διάταγμα που επιβάλλει τη λατρεία αυτής της ημέρας πρόκειται να εκδοθεί για ολόκληρο τον κόσμο. Σε περιορισμένο βαθμό, έχει ήδη εκδοθεί. Σε διάφορους τόπους η πολιτική εξουσία μιλά με τη φωνή δράκοντος, ακριβώς όπως μίλησε ο ειδωλολάτρης βασιλιάς προς τους Εβραίους αιχμαλώτους.» Signs of the Times, 6 Μαΐου, 1897.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.